

Sygn. akt II K 327/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Brzostek

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Garnecka

w obecności Prokuratora: Konrada Jokiela

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. i 05 lipca 2017 roku

na rozprawie

sprawy **J. C.** s. L. i D. zd. P. (...)

urodz. (...) w O.

oskarżonego o to, że: w dniu 17 marca 2017 roku, w miejscowości T. gm. C., będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, w dwóch kolejnych badaniach, w ilości 0,58 mg/l i 0,57 mg/l

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego **J. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości (...),00 (dziesięć tysięcy) złotych;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych, w tym kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 327/17

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k. ograniczone do części wyroku, której wniosek o uzasadnienie dotyczy)

Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony J. C. w dniu 17 marca 2017 roku, w miejscowości T. gm. C., będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz znajdując się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, w dwóch kolejnych badaniach, w ilości 0,58 mg/l i 0,57 mg/l.

Czynem swym wypełnił dyspozycję przepisu z art. 178 a § 4 k.k. i naruszył dobro prawnie chronione, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji.

Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Wobec oskarżonego orzeczono też obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych.

Wyrokując w zakresie kary oraz jej wysokości Sąd wziął pod uwagę charakter i okoliczności popełnionego czynu, jego społeczną szkodliwość oraz stopień winy oskarżonego, jak również charakter naruszonego przez niego przypisanym mu czynem dobra prawnie chronionego.

Sąd przy wymiarze kary bierze pod uwagę również postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest wystarczająco dolegliwa i adekwatna zarówno do stopnia winy oskarżonego, jak też społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, która jest wysoka.

Sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ponieważ w świetle aktualnie obowiązujących przepisów odnośnie oskarżonego nie zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 69 k.k. w brzmieniu po 01.07.2015 r., bowiem zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, **jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności** i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

W niniejszej sprawie oskarżony był uprzednio skazany wyrokiem tut. Sądu z dnia 16.10.2014 r. w sprawie sygn. akt: II K 714/14 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a na datę orzekania w rozpatrywanej sprawie skazanie z wymienionego wyroku nie uległo zatarciu. Zatem sprawca w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu był skazany na karę pozbawienia wolności, która to okoliczność wyklucza zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Należy podkreślić, że w/w wyrokiem w sprawie II K 714/14 oskarżony został skazany **na podstawie art. 178a § 4 k.k.**, a więc ponownie popełnił przestępstwo w warunkach określonych w tym przepisie. Nie sposób więc uznać za racjonalne i wystarczające orzeczenie wobec niego kary w wymiarze niższym, niż uprzednio.

Dlatego Sąd uznał, że kara w wymiarze niższym niż 6 m-cy pozbawienia wolności nie byłaby adekwatna ani do stopnia winy sprawcy, ani do okoliczności popełnionego czynu.

Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Zgodnie bowiem z treścią art. 42 § 4 k.k., Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych dożywotnio w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w § 3.

Przepis ten, w przeciwieństwie do § 3, nie przewiduje żadnych odstępstw, ani wyjątków od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, zaś orzeczenie dożywotniego zakazu jest obligatoryjne.

Przepis art. 43a § 2 k.k. przewiduje obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 10 000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych i w takiej też wysokości zostało ono orzeczone od oskarżonego.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara i środki karne spełnią swoje cele, wpływając pouczająco, wychowawczo i zapobiegawczo na sprawcę.

Sąd przy wymiarze kary bierze pod uwagę również postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Tak więc wymierzając w/w karę i środki karne Sąd miał też na względzie okoliczność, że oskarżony przyznał się do winy, nie podejmował prób uniknięcia odpowiedzialności karnej, a także jego sytuację osobistą i rodzinną.

Oskarżony krytycznie odniósł się do swojego czynu. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, wraz z żoną prowadzi gospodarstwo rolne, mają na utrzymaniu pięcioro dzieci, w tym jedno z poważnymi problemami zdrowotnymi.

W ocenie Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności jest dostatecznie surowa i dolegliwa. Należy przewidywać, że orzeczona kara zmotywuje oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i reguł obowiązujących w społeczeństwie.

Podobnie dostateczną dolegliwość stanowią dla oskarżonego orzeczone środki karne, tj. dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów i świadczenie w niebagatelnej kwocie 10 000,00 (dziesięciu tysięcy) złotych.

Zdaniem Sądu, tak orzeczona kara i środki karne są adekwatne i proporcjonalne do stopnia zawinienia oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także zrealizują swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i umocnią przekonanie, że sprawcy przestępstw ponoszą odpowiedzialność adekwatną do popełnionych czynów. Ponadto zdaniem Sądu umocnią one w oskarżonym krytyczny stosunek do popełnionych czynów i wykształcą u niego pożądaną postawę na przyszłość. Orzeczona sankcja karna spełni zatem swoje cele w zakresie zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o zasadę, zgodnie z którą oskarżony winien ponieść ciężar finansowy postępowania w przypadku wyroku skazującego. Art. 627 k.p.k. stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Jednocześnie nie znaleziono podstaw do odstąpienia od tej reguły na rzecz zwolnienia od ponoszenia kosztów procesu przez oskarżonego.